

Hız. Ebû Bekir (r.a.) bir lokmanın imtihanı

O gün Hz. Ebû Bekir (r.a.) çok acıkmıştı. Hizmetçisinin getirdiği yiyeceği, beşeriyet gereği o an kaynağını sormadan yiyiverdi. Fakat lokma henüz midesine inmişken, Sıddikiyet makamının o hassas pusulası titremeye başladı. İçinde bir huzursuzluk belirdi ve sordu: *“Bunu nereden getirdin?”*

Hizmetçinin cevabı, Ebû Bekir’in (r.a.) beyinde şimşekler çaktırdı: **“Cahiliye devrinde birine muska yapmışım, o muskaya karşılık bana vermeyi vaat ettikleri şeydir dedi...”**

O an sanki o lokma bir yiyecek olmaktan çıktı da Hz. Ebû Bekir’in (r.a.) midesine oturan bir **cehennem kıvılcımına** dönüştü. Ebû Bekir (r.a.) ne yaptı biliyor musunuz? “Zaten yedim, bir kereye mahsus Allah affeder” demedi. “Cahiliye devriydi, o zaman hüküm başkaydı” diye kılıf aramadı. Hiç tereddüt etmeden parmağını boğazına soktu ve o lokmayı çıkarana kadar can çekişircesine uğraştı.

Etrafındakiler şaşkındı: *“Ey müminlerin emiri! Altı üstü bir lokma için değer mi?”* dediklerinde, Ebû Bekir’in tarihin kalbine kazınan o cevabı döküldü:

“Öleceğimi bilsem yine de o lokmayı çıkarırdım. Çünkü Resûlullah’ın şöyle buyurduğunu işittim: ‘Haramla beslenen bir ceset, cehennemde yanmaya mahkûmdur!’”

Haram lokma, vücudun her hücreğine sızan bir zehir gibi, ruhun manevi alıcılarını kör eder, kalbi katılaştırır ve insanı adım adım felakete sürükler. O’nun bu davranışı, “aman ne olacak, bir kereden bir şey olmaz” diyen nefsimize inmiş en ağır tokattır.

Nefsimiz İçin Hisse: Bizim Midemiz Ne Durumda?

Bu kıssayı okurken, kendi hayatımıza, soframıza ve kazancımıza bakıp derin bir muhasebe yapmalıyız:

1- “Helal” Hassasiyetimiz Nerede?

Hız. Ebû Bekir, lokmanın sadece **şüpheli** olmasıyla sarsılmıştı. Yani kesin haram bile değildi, sadece kaynağı şaibeliydi. Bizim bugün ise haramlığı güneş gibi aşikâr olan faiz, kul hakkı veya rüşvet gibi meselelere karşı bağışıklık kazanmış olmamız; kalbimizin manevi alıcılarının ne kadar körleştiğini gösterir.

Bizler bugün, bırakın şüpheli şeyleri, haram olduğu gün gibi ortada olan kazanç yollarına (faiz, kul hakkı, rüşvet, hileli satış vb.) “bu devirde başka türlü dönmüyor, bu devirde

haramsuz iş olmaz” diyerek kılıflar uyduruyoruz. Ebû Bekir, şüpheli bir lokma için canını dişine takarken; biz koca haram dağlarını “helal” diye yutuyoruz.

“Bu devirde başka türlü dönmüyor” cümlesi, aslında *“Haşa, Allah’ın helal dairesi bu devirde bana yetmiyor”* demenin üstü kapalı bir halidir. Ebû Bekir için helal lokma bir **varoluş** meselesiyken, bizim için helal kazanç maalesef bir **“tercih”** veya **“detay”** meselesi haline geldi.

Hz. Ebû Bekir, midesine inen tek bir şüpheli lokmayı “vücuduna ihanet” sayarken; biz haram kazançlarla inşa ettiğimiz hayatların içinde huzur arıyoruz. Midemiz tok, evimiz lüks ama ruhumuz bir türlü huzur bulmuyor. Çünkü **ruh, haramla doyurulamaz; ancak boğulur.**

2- Gafletin Bedeli ve Uyanış

Hz. Ebû Bekir de insandı ve acıkmıştı, bir anlık gafletle sormadan yedi. Ama uyanışı muazzamdı. Sıddık olmak; hatayı fark ettiğin an, bedeli ne olursa olsun —ister itibarın sarsılsın, ister canın yansın, ister malın gitsin— o yanlışı kusup atmaktır. Bizim sorunumuz hata yapmak değil; o hatanın içinde **“gaflet uykusuna”** devam etmektir.

Biz ise gaflet içinde yaşıyor, haramla besleniyor ve uyanmak için bir çaba sarf etmiyoruz. O lokmanın kaynağını sormak, bizim için “aşırılık” gibi geliyor. Oysa sormak, sorumluluğun ilk adımındır. Bizim sorunumuz hata yapmak değil, hatada ısrar etmek ve haramı normalleştirmek.

Sıddık olmak; hatayı fark ettiğin an, bedeli ne olursa olsun (canın çıkacak olsa bile) o yanlışı söküp atmaktır. Hz. Ebû Bekir, o lokmanın tadını almıştı, midesi doymuştu. Ama “tadını aldım artık geçti” demedi. Canı pahasına onu söküp attı. Biz, haram bir kazançla aldığımız bir malın, fark ettiğimiz an “iade” bedelini ödeyebiliyor muyuz?

Eğer bir haram işlediğimizde uykularımız kaçmıyorsa, boğazımız düğümlenmiyorsa, uyanış vaktimiz çoktan geçmiş de biz hala rüyadayız demektir. Hz. Ebû Bekir’in uyanışı bir sarsıntıydı; bizimki ise çoğu zaman bir esnemenin ibaret.

3- “Bütün Bunlar Bir Lokma İçin mi?” Sorusuna Cevabımız

Eğer sen helal-haram çizgisine dikkat ettiğinde birileri sana “çok aşırı gidiyorsun, bu kadar titizlik fazla” diyorsa, bil ki doğru yoldasın. Ebû Bekir’e de “aşırı” demişlerdi. Ama o, ateşte yanmaktansa dünyada can çekişmeyi tercih etti. Bizim “titizlik” dediğimiz şey, aslında ebedi hayatın sigortasıdır.

Yanıdakiler Hz. Ebû Bekir’e şaşkınlıkla bakarken aslında şunu soruyorlardı: *“Dünyevi bir konfor, küçük bir tat, bir lokma gıda; bu kadar acıya, bu kadar zahmete değer mi?”*

Onlar **“mideyi”** görüyordu; Hz. Ebû Bekir ise **“hesabı”** görüyordu.

Hz. Ebû Bekir o gün parmağını boğazına sokarken, aslında mahşer günü yakasına yapışacak

bir ateşin sönmesi için uğraşıyordu. Bugün birileri size “Bu devirde bu kadar dikkat edilmez,” “Herkes faizle iş yapıyor,” “Herkes açılıp saçılıyor” diyor; aslında size “**Herkes ateşe yürüyor, sen neden yürümüyorsun?**” diyorlar.

Sıddık olmak; kalabalıkların “normal” dediği haramları, Allah “haram” dediği için elinin tersiyle itebilme asaletidir. Bizim “titizlik” dediğimiz şey, aslında cennetin kapılarını açacak olan o mukaddes anahtardır. **O anahtarı, insanların “aşırı” demelerine kurban etme!**

4- Cesedimizi Ne ile Besliyoruz?

Vücudumuz, bize Allah’ın bir emanetidir. Onu ne ile beslersek, ruhumuz da ondan etkilenir. Haram lokma ile beslenen bir vücut, ibadetten lezzet alamaz, hayırlı işlere yönelemez. Haramla beslenen göz, harama bakar; haramla beslenen el, harama uzanır. Ebû Bekir o lokmayı çıkarırken aslında gelecekteki günahlarını, kalbinin katılaşmasını ve cehennem odunu olmayı dışarı atıyordu.

Helal lokma ise, vücuda nur, ruha kuvvet verir. Soframızdaki her lokmanın hesabını vereceğimizi unutmamalıyız.

Son Kelâm

Hiz. Ebû Bekir’in o günkü mücadelesi bize şunu fısıldıyor: **Davan, midede başlar.** Eğer boğazından geçen lokmanın hesabını veremiyorsan, hayatının hesabını hiç veremezsin.

Nasıl Sıddık olunur?

Sofrandaki ekmeğin beyazlığına değil, onun arkasındaki terin ve kazancın aklığına baktığın gün...

Nefsinin açlığını, ruhunun ebedi susuzluğuna tercih etmediğin gün...

Ve harama el uzatmaktansa, açlıktan ölmeyi şeref saydığın gün Ebû Bekir’in kervanına katılmışsın demektir.

Rabbim bizlere, haramın kokusundan bile kaçacak bir Ebû Bekir hassasiyeti nasip etsin. **Zira huzurlu bir kalp, ancak temiz bir mideyle mümkündür.**

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ

Ey iman edenler! Mallarınızı aranızda batıl yollarla yemeyin.

Nisâ Sûresi(4) 29. Ayet

إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَىٰ ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ
نَارًا ۖ وَسَيَصْلُونَ سَعًا ۖ يَرَأَوْا ۗ

**Yetimlerin zulmen mallarını yiyenler muhakkak karınlarında sırf bir ateş
yerler ve yarın bir çılgın ateşe yaslanırlar.**

Nisâ Sûresi(4) 10. Ayet

لَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَا لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ الَّذِينَ يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ
مِنَ الْمَسِّ ۗ

**Faiz yiyenler mahşerde ancak şeytanın çarptığı kimsenin kalktığı gibi
kalkarlar.**

Bakara Sûresi(2) 275. Ayet